

'Fascinerend iets te maken dat wellicht 300 jaar meegaat'

DE AMBITIE

Door Peter Hamers

- **Naam:**
Saskia Schouten (39)
- **Woonplaats:**
Heusden
- **Loopbaan:**
1973-1979: Atheneum B
1979-1980: Italiaans en introductie
vioolbouw
1980-1982: Vioolbouwschool Italië
1982-1984: Vioolbouwerscollectief
Italië
1984-1986: Restaurerenmuseum in
strumenten in Italië met
Peter Pots
1986-1986: Diploma Maestra
vioolbouw
1986- nu: VOF Vioolbouw in
Heusden met Peter Pots

• Saskia Schouten

Foto Marc Bolsius

Een cello maken is fascinerend. Vooral in deze tijd, waarin alles zo snel voorbij gaat, is het bijzonder iets te maken dat misschien wel driehonderd jaar meegaat. De combinatie van met mijn handen werken en moeilijke abstracte problemen oplossen, bevalt mij heel goed. Want hoe het komt dat iets klinkt zoals het klinkt, blijft natuurlijk een abstract probleem. Een cello bouwen is niet een trucje dat iedere keer hetzelfde is." Saskia Schouten speelt al vanaf

haar zesde viool. Al vrij snel werd ze geboeid door de vraag hoe een viool werkt en hoe hij wordt gemaakt. Aangetrokken door de romantiek van studeren en werken in Italië was de keus voor de vioolbouwschool in Cremona (de stad van de grote meesters als Stradivari en Guarneri) logisch. In eerste instantie was het haar bedoeling vioolbouwen te combineren met een studie op het conservatorium. „Dat gaat niet samen.

Na een dag hard werken zijn mijn handen stijf en is het onmogelijk op professioneel niveau te spelen. Ik speel nog wel voor mijn plezier, cello intussen. In mijn werk heb ik daar baat bij. Als klanten problemen hebben met hun instrument, is het belangrijk dat ik getraind ben om goed te kunnen luisteren." Schouten heeft zich gespecialiseerd in het bouwen van cello's. „In Nederland zijn er misschien

tien vioolbouwers die cello's bouwen, maar er is niemand die louter cello's maakt. Er is genoeg werk voor mij, omdat er relatief gezien maar weinig goede oude instrumenten bewaard zijn gebleven. Daar komt nog bij dat de echte goede oude cello's uit de achttiende en negentiende eeuw erg duur zijn. Daar betaal je toch al snel minimaal 80.000 gulden voor, tot miljoenen. Bovendien is het maar

de vraag of een oude cello beter klinkt dan een nieuwe cello. Als je er helemaal onbevooroordeeld naar luistert, hoeven oude en nieuwe instrumenten niet voor elkaar onder te doen, als de kwaliteit vergelijkbaar is." Zoals in elk vrij beroep was het voor Schouten in het begin niet eenvoudig om enige bekendheid te krijgen. Ze heeft flink moeten investeren in het opbouwen van een net-

werk. „Ik ben met mijn zelfgebouwde cello's op pad gegaan. Ik heb ze laten zien en horen aan docenten van het conservatorium en aan leden van bekende orkesten.

Langzamerhand heb ik contacten opgebouwd, ook met reparatieklanten. Het lidmaatschap van de Nederlandse Groep van Viool- en Strijkstockmakers heeft daar eveneens toe bijgedragen." Deze inspanningen hebben ertoe geleid dat Schouten inmiddels een behoorlijke bekendheid geniet. De cello's van een paar leden van het gerenommeerde Conjunto Iberico Cello Octet zijn door haar gemaakt, alsook die van leden van Nieuw Symfonietta Amsterdam.

Het is Schouten niet in de eerste plaats te doen om deze bekendheid. Het is haar ambitie ooit de mooiste cello van de wereld te bouwen. „Elke keer probeer ik weer de ultieme cello te maken, een cello waarbij alles precies klopt. Het gaat niet alleen om de cello, maar ook om de speler. Het moet een samenspel zijn tussen instrument en speler; het moet klikken. De speler moet ermee vergroeid raken. De cellist moet kunnen doen wat hij wil; de cello is maar een instrument."